

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sermones prestantissimi viri Roberti de Latio: ordinis
Minoru[m] sacre theologie professoris: pontificis
Aquinatis**

Caracciolo, Roberto

Lugd., Anno d[omi]ni. M.ccccxiiij. vi. no.Maij.

De vita hominis ante sua[m] beatitudinem. Sermo. ij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70607)

De vita hominis ante suam beatitudinem. Sermo. ij.

Usti aut in perpetuum vivet. Per ubi. s. Acqreda nunc est vita immortalis non sine labore: quoniam ipsa est primus cuiusque operis virtuosus. et ut Gregorius ait in sermone plurimorum martyrum: ad magna premia perveniri non potest nisi per magnos labores. Verumtamen ante de ipsa vite eternitate queque dicamus: de vita hominis ante suam beatitudinem aliquid aperiemus. Unde post derabimus ea secundum triplicem statum.

Primo secundum statum nature condite.

Secundo secundum statum nature lapsae.

Tertio secundum statum nature reparate.

Quod in statu nature condite homo si voluisset impassibilis fuisset et immortalis.

Capitulum. i.

Primo consideremus hominis vitam secundum statum nature condite: scilicet ante peccatum: quo tempore si voluisset impassibilis erat: et immortalis. Ad quod plenius intelligendum erunt declaranda tres difficultates: videlicet

Prima de impassibilitate.
Secunda de immortalitate.
Tertia de cibi necessitate.

Prima difficultas est de impassibilitate: quod scilicet verum sit quod homo conditus fuerit et impassibilis. Primum quod sentire est quoddam pati: sed in statu innocentie erat homo sensibilis: ergo et passibilis. Secundo quod corpus hominis molle fuit: et omne molle naturaliter passivum est a duro. ergo si corpori primi hominis oblatum fuisset aliquid durum ab eo pareretur: et sic fuisset homo passibilis. Tertio quod Augustinus super Genesim ad septimam dicit: Adam non manducavit de pomis eo quod non crederet esse deum: sed ne suas delicias contristeret. scilicet uxorem suam: sicut Salomon adoravit idola. in Regum. i. ne contristeret uxores suas. Ex quibus patet quod causa erat causa propter quam Adam comederat. Nam status prime conditionis erat sta-

tus passibilitatis anime et corporis tristabilis in statu prime conditionis. Sed tristitia est passio affligens animam. Relinquit ergo quod status prime conditionis erat status passibilitatis anime et corporis. Ad hoc obiecta solvenda scilicet Thomas. i. parte. q. cxxv. ar. ij. dicit quod passio dupliciter dicitur: Uno modo proprie: et sic potest dici quod a sua naturali dispositione remouetur. Passio enim est effectus actionis secundum Gilbertum porretanum li. vi. principio. In rebus autem naturaliter contraria agunt et patiuntur ad invicem: quorum unum remouet alterum a sua naturali dispositione. Et de hoc dicit Damascenus: quod passio est motus propter naturas. Alio modo dicitur: passio communiter secundum quamcumque immutationem etiam si pertineat ad perfectionem: sicut intelligere vel sentire dicitur quoddam pati. Primum ergo ex diffinitione ista quod passio erat istico modo et non primo: quoniam sentire et dormire non remouent hominem a naturali dispositione: sed potius ordinant ad bonum naturam. Ad secundum idem doctor dicit: quod in illo statu homo poterat corpus presentare ne pateret ab aliquo duro. Poterat quidem per propriam rationem per quam poterat vitare nocivum. Poterat etiam per divinam providentiam quod sic ipsum tuebatur: ut nihil eum occurreret ex improviso a quo ledere. Ad tertium respondet Alexan. in. ij. volu. summe sue q. i. quod quibus homo haberet naturam tristabilem nunquam in tristaret dummodo ratio per negligentiam et proprio studio non deficeret. Concludunt itaque doctores omnino impassibilitatem illius status. Unde Hieronymus. li. de trinitate. ait: Si homo in paradiso innocens vivebat: nec ignis eum videret: nec aqua mergeret: nec aer absentia suffocaret: nec omnia que nocent mortalibus impediret. et Augustinus. li. xiiij. de civitate dei. c. xxvj. ait: Nihil corruptionis in corpore vel ex corpore ullas molestias: ullis eius sensibus ingereret. Nullus intrinsecus morbus: nullus ictus metuebat extrinsecus. Quia in carne sanitas erat in animo tota tranquillus. Sicut in paradiso nullus estus: aut frigus: sicut in eius habitatore nulla ex causa

De immortalitate anime.

piditate vel timore accidebat bone voluntatis offensa. Nihil oino triste: nihil erat inaniter letū. hec ille. Notā dux tñ fm dicta Sco. 7 dñi Boñ. 7 alioꝝ doctorū di. xix. h. lib. q. impassibilitas illa nō erat dos sicut impassibilitas brōꝝ: qm̄ solū p̄uabat actū: sed nō potētā patiendi. Impassibilitas vō brōꝝ p̄uauat actū 7 potētā passionis fm omnes statum. Et ne cui impossibile videatur qđ dicimus de statu p̄imi hoīs omnia ad dei voluntatem 7 ordinem referēdo inspiciamus exempla quibus patere potest qualiter deus actum suspendit acti uozum 7 passiuoz appozimatoꝝ 7 nō impeditoz: ita vt actio nō fuerit secuta sicut fm naturā factū fuisset. Est q̄ppe ignis elementū maxime actiuitatis: et nihilominus tres pueros in ardentem fomacem missos vt cōburerent: nec minime leuit: quinimo ambulabāt i medio flāme laudātes 7 bñdicētes deum. Dani. iij. Salsica Agnes flāmis iniecta fuit 7 nihil sibi nocuit. Johānes euāgelista Domitiani crudelissimi t̄pibus: Rome in doliū feruētis olei missus illesus exiit. Idem etiam venenū mortiferum bibit: quo exhausto duo alij exticti fuerant: ipse hō intactus permansit. Quid plura? Indomitas feras mansuetas fecit deus sanctis suis. Nōne fecit sempiternus deus q̄ illos nedū offendere auferunt: verū etiam eis obediebant ac firratione vigerent? Fero cissimi inter animalia leones reputantur: 7 tñ Antonio ministrabant ad terram effodiendā p̄ sepultura pauli p̄imi heremite: vt in vit̄patrum de paulo legitur: Leo nis p̄sidio abbas ioh̄as sancte marie egyptiace corpusculū sepeliuit. Leonē etiā Hieronymus habuit: qui ita obediens erat vt 7 a sinu monasterij ad pascua dirigeret. De Jona legitur q̄ fuit a cete deuoratus: 7 post triduum ad littus ab eadē belua sanus fuit eiectus. Jone ij. Nec mirandū si ad ipsum rerum oim̄ op̄ificem sapientiā atq̄ potentiam ista referamus. Ipse siquidem 7 hec tēpora

tenebrarum put melius indicauit hōi cōuenire aliquibus beluis marinis donauit vt cum hōie familiaritā cōtrahere possent. Sicut de delphine Plin̄ in li. de naturali historia ait: Delphin̄ hōiem nequaq̄ vt alienū expauescis si obuā nauis venit erulans alludit. Solinus aut̄ de mirabilibus mundi li. i. inquit: Augusto principe i campania delphinū puer fragmētis panis p̄imo allexit: 7 intantum p̄suetudo valuit vt alendū se etiam manu ipsius crederet. Adorq̄ euz p̄tulisset puerilis audacia eū inter spacia lucerni lacus euectauit. Tñ effectū est vt a Daiano litore puerum equitantē vsq̄ ad puteolos veheret. Hoc per annos plurimos rādū gestū est donec assiduo spectaculo dehereret esse miraculum. Sed vbi puer obit sub oculis publici desider̄ q̄ merore delphinus interijt. In africa quoq̄ litore delphinus ab hippocēstibus pastus est tractandūq̄ se p̄buit impostoz q̄ frequenter gestauit: p̄cōsul africa Flauianus ipse eū contingit. Apud lassum autem vrbē puerū delphinus adamauit. Quē per maria insidentē cum vndosofluctus ne cauisset: delphinus ad terras reuertit: 7 ac si ille reatū suū faceret: penitentia suā morte multauit: nec amplius in p̄funda reuertivoluit. De. A. Bellius in li. noctiū acti carū. 7 Aug. li. i. de ciuit. dei. c. xiiij. dicit: q̄ Arion citbarista optimus a Periandro corinthio rege artis gratia dilectus fuit: a quo licentia obreca sicilia 7 alias partes italie visitaui: demulcēs aures oim̄ 7 mētes: adeo vt multas quāritates pecunie congregaret. Et reuerti proponens Corinthios. Naute aut̄ proiecta in altum nauē tenuerūt concilium de ipso necando. Arion aut̄ intellecta morte pecunie 7 bona sua obrulit 7 cuncta que habebat illis dedit pro salute. Tunc ei nauē te inquit: sibi vim propria manibus nō inferre: sed imperat q̄ ipse solus in mari saliet. Quauit tñ citaredus Arion

sibi permittrāt nobiles vestes capere
 et eius fidibus illius carmē canere. Nau-
 tevr delectarentur eius cantu quō orau-
 rat cōcesserūt. Arion ergo stans in sum-
 mo puppis ornatus altisona voce can-
 tavit: demū cum fidibus: et ornatu sese
 in profundum egit. Naute nequaquā du-
 bitantes quā perisset cursum secuti sunt
 Sed contigit delphinū aduenisse dor-
 soq; suo cantore in latoniam regionem
 deponstasse. Arion nō petiuit Corinthū
 retulitq; oīa regi. Qui nautas fecit inq̄-
 ri. Quibus inuentis interrogauit quid
 fover de Arione. Qui respōderūt quod eēt
 in Italia. Quos tū mētirivolētes rex de-
 veritate conuicit. Vnius historie argu-
 mento dicit. A. Bellius quod athenis suo
 tempore sculptum atq; pictū videba-
 tur sphenacrum. s. delphinus vehēs su-
 per quo effigies sedebat humana. Dixi-
 mus ista vt clareat oībus non esse durū
 quod loquimur de hoīs conditi impassibi-
 litate. ¶ Secunda difficultas est de illi-
 us statu immortalitate: quomodo scilicet
 poterat tunc corpus hoīs esse incorru-
 ptibile et immortale. Nam omne cōpo-
 situm ex contrarijs est naturaliter dis-
 solubile et corruptibile: igit̄ et. Ad istud
 respōdet Hugo i. li. de sacris: vbi ponit
 tres status humane nature.

Primus est nature condite.

Secūda est nature lapsē.

Tertius est nature beate.

¶ In primo statu habuit hō posse pec-
 care et posse nō peccare: et sic habuit pos-
 se mori et posse non mori et hoc fuit pri-
 ma humane corporis immortalitas. ¶ In
 secundo statu habuit posse mori et non
 posse nō mori. Et sic posse peccare et nō
 posse non peccare: quoniam in hoc sta-
 tu est peccandi et moriendi necessitas.
 ¶ In tertio nō statu habebit posse nō
 mori et nō posse mori: sicut et posse non
 peccare et non posse peccare: quā ad hūc
 statum pertinet moriendi et peccandi im-
 possibilitas. Sanctus nō Tho. in. s. par-
 te. q. cxxv. ar. s. dicit: quod aliqd̄ potest di-
 ci incorruptibili tripliciter. Uno modo

ex parte materie: eo. s. quod non habet ma-
 teriam sicut angelus. Vel habet mate-
 riam que non est potentia nisi ad vnas
 formas: sicut corpus celeste: et hoc dicitur
 secundum naturā incorruptibile. Alio mo-
 do aliquid dicitur incorruptibile ex parte
 forme: quod. s. rei corporali inheret aliqua
 dispositio per quā totaliter a corruptio-
 ne prohibetur. Et hoc dicitur incorruptibile
 secundum gloriam: quod vt Aug. dicit in epistola
 ad Diolscop: tā potenti natura fecit de-
 us aīam vt eius beatitudine redundet
 etiam in corpus plenitudo sanctitatis
 et incorruptionis vigor. Tertio modo dicitur
 aliquid incorruptibile ex parte cause effi-
 cientis. Et hoc modo in statu innocen-
 tie fuit incorruptibilis et immortalis: quod
 deus sic voluit. Vnde ait Augustinus in
 questionibus noui et veteris testamen-
 ti. Deus hominem fecit qui quōdiu non
 peccaret immortalitate vigeret: vt sibi
 autor esset aut ad mortem aut ad vitā.
 Et idem in libro de baptismo paruulo-
 rum. ait: fiebat inquit ordo iusticie: vt
 sicut anima domino suo: ita ei corpus
 obediret. Et in lib. xiiij. de ciui. dei. c. iij.
 ait: fatendum est primos homines ita
 fuisse institutos: vt si nō peccassent nul-
 lum genus mortis experirentur. Sed
 eosdem primos homines ita fuisse mor-
 te mulctatos: vt quicquid eorum stirpe
 fuisset erorum eadem pena teneretur
 obnoxium. Et ibidem paulopost idem
 ait: Pro magnitudine quippe culpe illi-
 us: naturā dānatō mutauit in peius:
 vt quod penaliter p̄cessit in peccātib; ho-
 minibus primis: etiā naturaliter seque-
 retur in nascētib; ceteris. hec ille. et idē
 in li. xiiij. de ci. dei. c. xxvj. dicit: Viuebat
 itaq; hō in paradiso sicut volebat: quod
 diu hoc volebat quod deus iusserat. Viue-
 bat frūes deo ex quo bono bonus erat.
 Viuebat sine vlla egestate: sic semp̄ vi-
 uere habēs in potestate. Cib; aderat
 ne esuriret: potus ne sitiret: lignum vi-
 te ne illum senecta dissolueret. hec ille.
 ¶ Tertia difficultas dicitur de cibi ne-
 cessitate. Si enim corpus erat im-

De immortalitate anime.

passibile quò cibus indigebat: Et respō
det Aug. in q̄stionibus noui ⁊ veteris
testi: q̄ immortalitas p̄mi stat⁹ erat h̄m
v̄m quādā sup̄naturalē in aīa residen
tē: nō aut̄ p̄ aliquā dispositionē corpori
inherētē. Et p̄ resolutionē corporis aliqd
de humido. s. corporis poterat deperd̄ ne
totali consumeret: necesse erat p̄ assum
ptionem cibi homini subueniri.

¶ De vita hoīs h̄m status nature lapse
quò sc̄urrit necessitatē moriēdi. Ca. ij.

¶ Secundo cōsideremus hoīs
vitā h̄m statū nature lapse.

Secundo cōsideremus hoīs
vitā h̄m statū nature lapse.
Peccante siquidē hoīe itro
ducta fuit lex mortis: vt mo
reretur vsq; ad p̄summatio

nem seculi: iuxta cōmationē dei dicē
tis Beñ. ij. Quacūq; die comederis ex
eo morte morieris. i. mortis necessitatē
sc̄urres vel morti obligaberis h̄m q̄
exponit Aug. super Beñ. Verūm in il
lis primordijs longa fuit vita illorum:
adeo vt audientes Adam vixisse nōgē
tis. xxx. annis. ⁊ Adalalehel octingen
tis. xcv. annis. et Jareth nongentis
lxij. annis. et Adathusalem nongen
tis. lxx. annis. vt p̄ Beñ. v. plurimum
admiratur. Unde apud plerosq; varia
⁊ falsa quidē de annis illis opinio est
exorta. Nam vt dicit Aug. libro. xv. de
ciuitate dei. c. xij. Aliqui dixerūt q̄ des
cem annū illius t̄pis accipiūtur p̄ vno
anno n̄ro: volentes q̄ nongēti anni ex
illis essent nonaginta. Sed falsum esse
hoc constat vt ex codicibus colligitur.
Dabet em̄ Beñ. v. c. Lentuz ⁊ triginta
annoz erat Adā q̄n tertiuū genuit filiū.
Qui āni h̄m illos essent tredecim ex no
stris. Sed omittamus Adā: q̄ fortasse
etiā q̄n creatus est generare potuit.
Sed quid de Seth: de quo habetur q̄
centum quinque erat annoz quando ge
nuit Enos: ac per hoc nōdum habebat
annos vndecim. Enos nō nonaginta
erat annoz q̄n genuit Caynan: ⁊ sic no
vum annos habebat. Caynan autē ses
ptuaginta erat annoz q̄n genuit mala
lehel: et sic septē annos habebat. Quis

homo generatim septem annis: sic tūc
anni septuaginta nuncupant q̄ septes
fuerūt. Plinius nō cū audisset homines
ad tot peruenisse annos hec omnia ins
scitia ipsa puenisse est arbitratus: iquos
quosdam transisse annū estate ⁊ alium
hyeme. Archades triū mensium annos
habuisse: egyptios ⁊ launios tredecim
Acharnanas sex. Contra quā opinionē
Aug. super Beñ. ad l̄ram adducit scri
pturam dicentem: Sexcentesimo anno
vite Noe mense. ij. die septima mensis:
rupti sunt oēs fontes abyssi magne. Et
Beñ. c. viij. Requieuit arca mēse septi
mo vigesimo septimo die mēsis sup̄ mo
res armenie. At nō aque ibant ⁊ decres
cebant vsq; ad decimū mēsem. Et post
subdit scriptura. Sexcentesimo primo
anno vite Noe primo mense prima die
mēsis imminute sunt aque sup̄ terras.
Tales igitur erant tunc anni: quales e
nūc. Et si adhuc vltra querat: quò tam
diū hominū illoz vita poterat elōgari.
Ad hoc responderet Nicolaus de lyra su
per Beñ. v. c. ex verbis Josephi in. l. ii.
antiquitatū: qui opinionē n̄re imo scri
pture sancte de annis cōcordat asserēs
Diero. egyptium: ⁊ Berosū Ealdemū
⁊ Adanethā idē tenuisse in illis libris:
quos de antiquitate scripserunt q̄ hoc
fiebatur multiplici rōne. ¶ Prima ratio
sumitur ex bonitate cōplexionis primo
rū parentū: qui fuerūt a deo imediate
formati: ⁊ per p̄ns optime cōplexiōis:
⁊ sic ad longiorē vitam dispositi. Et illa
bonitas cōplexiōis magis deuenit ad
hoīes p̄p̄inos quosullū t̄pis q̄ ad remos
tos t̄pis moderni. ¶ Secūda rō sumitur
ex modo viuendi: quia t̄pate viuēbant.
¶ Tertia ratio sumit ex bonitate nutri
menti: q̄ ante diluuiū terrenascentia
fuerunt meliora q̄ post: q̄ inūdario di
luuij fuit p̄ maiori parte ex aq̄s oceanū
salisq; inducunt sterilitatem terre:
et per consequens reddunt peiora ter
renascentia ex quibus abbreviatur ho
minis vita. ¶ Quarta ratio sumitur ex
sciētia Ade: quia formatus fuit in sciē

De simplicitate
omnium

he pfectioe. et ideo cognouit virtutes
 fructuū herbarū et lapidū p̄ciosorum:
 que faciunt ad cōseruandā sanitates et
 vitā prolongandā: et de hoc docuit ho-
 mines illius t̄pis. Quinta rō sumit
 ex bono aspectu siderū super regiones
 illam in qua manebat: q̄ aspectus mul-
 ti facit ad lōgitudinē vite. Sed p̄ mo-
 tū celi cōtinuū mutatus est t̄pe proce-
 denti. Sexta ratio sumit ex disposi-
 tione diuina hoc ordināte: vt per lon-
 gam vitā hoim multiplicaretur gen⁹ hu-
 manū. Propter oīa hec Aug. c. viij. li.
 xv. de ciui. dei manuducit nos ad intel-
 ligendā illius vite diuturnitatem: q̄
 non potuissent tot hoies ex vno multi-
 plicari nisi per lōgū tractū t̄pis. Nam
 magister hystoriarū dicit sup̄ Gen. x. c. et
 Aug. narrat in li. questionū sup̄ Gen.
 q̄ ex tribus filijs Noe adhuc eo viuē-
 re nati sunt viginti quatuor milia viroz
 et centū et decē: preter mulieres et puu-
 los. Hinc quippe Noe post diluuium
 annis. ccc. et fuerūt oēs anni noe. nō
 genti q̄nquaginta: sicut p̄t̄ Gen. ix. c.
 Et vno insup̄ Abrahā dicit Aug. vbi
 s̄. nō multo ampli⁹ quadringentis an-
 nis numerositas hebreoz genis tanta
 procreata est: vt in exitu eiusdē popu-
 li de egypto sercēta milia hoim fuisse
 referant bellice iuuetutis. Et si dicat
 q̄ post diluuiū non tādiū vixerūt ho-
 mines: cū dñs dixerit Gen. viij. Erūt di-
 ces illius cētum viginti annoz. R̄ndet
 Aug. c. xxiij. li. xv. de ciui. dei. Quid
 nō fuit t̄ps humane vite post diluuiū:
 sed termin⁹ assignat⁹ ad p̄nias his qui
 in diluuiū erant perituri. Et vt testat
 maḡ hystorie scholastice. dicit dñs hec
 verba ante annos viginti q̄ inciperet
 arca fieri q̄ facta legit cētū annis. Vel
 s̄m Strabonē eo anno hoc dicit deus
 quo cepit arca fieri. Sed q̄ in malicie
 perseverauerūt: ante p̄fictū terminū
 centesimo anno deleri sunt. Et etiā
 post diluuiū vixerint hoies supra cen-
 tū et viginti annos p̄t̄. Habemus em̄
 et. ij. c. Gen. Sem erat cētū annoz q̄n

genuit arphaxat biēnio post diluuiū
 et post vixit quingentis annis. Salevi-
 rit quadringentis trigintatribus an-
 nis. Uxit Heber. cccclxiiij. an. Uxit
 Thare. ccv. an. Uxit Abrahā. clxxv. an-
 nis. Ben. xlv. Uxit Dismael. cccxvii.
 annis Ben. xlv. Et sic etiā alij plurimi
 quos longū esset cōmemorare. Nō t̄n
 p̄pterea hi qui tandiu vixerunt mortē
 euadere potuerunt.

De vita hoīs s̄m statū nature repa-
 rate.

Laplin. iij.

Tertio cōsiderem⁹ hoīs vitas
 s̄m statū nature reparate.
 In quo. s̄. post aduentū xpi et
 eius mortē ac ascensionē in
 celū breui⁹ q̄ prius hoies vitā finiūt.
 Si em̄ p̄pter pctm̄ moīs est subsecuta
 et introducta: cur nō post satisfactionē
 que facta est xpi passionē totalr̄ est rez-
 mota. Et sic dicim⁹ ex doctrina Alex.
 in. iij. et dñi Bon. dist. xij. ar. s̄. q. iij. q̄
 xps incarnat⁹ est vt hoīb⁹ subueniret et
 pro eis satisfaceret. Nō aut̄ peccando
 incurrit aliq̄ dāna principalia: vt pu-
 gationē diuine visionis et destinationē
 in limbo. Aliq̄ nō incurrit ex cōsequē-
 ti: vt famē: sitim: laborē: mortē: et hu-
 iusmodi. Debit itaq̄ xps ita. p̄ hoie
 satisfacere vt meli⁹ ipse hō cōseq̄ pos-
 set beatitudinē eternā. Hoc aut̄ fit re-
 manētib⁹ penalitatib⁹: q̄ hoies p̄pter
 has vel pctm̄ hoīs lapsi cōfitent vel cō-
 patiunt xpo passo: vel de regno celoꝝ
 curant. Et em̄ inq̄t Aug. sup̄ ps. Ecce
 turbat mādus et amat. Quid si tranq̄l-
 lus esset et formosus. Quō ei hereres
 q̄ sic amplecteris fedū. Flores ei⁹ quō
 colligeres: si sic a spinis non reuocas
 manu. Et in lib. de v̄bis dñi idem ait:
 Ideo de felicitatib⁹ hui⁹ s̄cli amaritu-
 dinē miscer: vt alia q̄raf felicitas cui⁹
 dulcedo non est fallax. Et h̄ xps vt ta-
 ctū est ab his penalitatib⁹ non libera-
 uit nos vt nunc: ip̄s t̄n fiet merito vt
 in generali resurrectione: put̄ dicetur
 in sequētib⁹: beati sua corpora reassu-
 mant i passibilia: imortalia et gl̄iosa:

De immortalitate anime.

cū quibus eternaliter letabūtur in gloria celesti: in qua xps benedictus uiuit & regnat in secula seculorum. Amen.
Quamā esse imortales sua nobilitate exēplis & test. ficari de pbat. Ser. iii.

Isti aut in

perpetuū uiuēt. Dei uiuentis sba sunt. iterum vbi. s. Predicant eodem publice amatores mundi: nihil post mortē homini superesse animāq; simul aiunt cum corpore interire: ideoq; nullā agendū bonū esse p: e futura vita cōsequenda. Cui errorū dānatissimo in hoc sermōe quātū poterim? resistem? Ostendem? aut aīe imortalitātē: q̄ a corpore eruta nō mouē: nō corrūpūt nec ut isti aiunt desinit esse: quōmo beati sunt illi quos dñs inuenerit vigilantes: & vbe illis q̄ negligūt pñiam peccōz suoz. Ad intellegendū vō qualiter aīa rationalis sit immortalis vtemur tribus modis.

Primus modis erit ipsius aīe nobilitas conditio.

Secūdo modū erit mltroz testificatio.

Tertio modū erit exēploz consecratio. **Q**uā tanta est nobilitas anime additio q̄ omnīū corpōz superiorū & inferiorū dignitatem excedit. Caplin. j.

Primus modus ad ostendendū anime imortalitatem dī nobilitas conditio que vtiq; talis est q̄ aīa ipsa rōnalis excedit dignitatē quozūcūq; corpōz: siue inferiorū siue superiorū. Quā aut omni corpore nobilior sit aīa rationalis probat triplr.

Primo auctoritate.

Secundo ratione.

Tertio exemplo.

Primo pbat auctoritate. Nā inquit Arist. j. de aīa. Aīa aut aliqd meli⁹ esse & antiqui⁹. i. nobilius impossibile est. Impossibilis aut ad huc intellectu. s. esse aliqd nobili⁹. Rōnabili⁹ em̄ esse h̄z & nobilissimū & diuinū s̄m naturā.

Idē in. j. de aīa in pncipio docet qualiter scia de aīa quantū ad bonitatē: & honorabilitatē est p̄ponēda alijs sciētis naturalib⁹: q̄ sunt de nūero bonoz honorabiliū p̄pter bonitatē subiecti qd est aīa intellectus q̄ est nobilior: oī corpore. Ad idē dicit Aug. in li. de libero arbitrio. vbi ait: Qis aīa oī corpore est nobilior: seu melior. Et in lib. lxxiiij. q̄stionū. Qis aīa melior est oīū corpore. Meli⁹ est em̄ qd uiuificat q̄ qd uiuificat. Corp⁹ aut ab aīa uiuificat: nō animā a corpore nemo ambigit. Et idē in lib. de duab⁹ aīab⁹. Anima luce ista quā hoies venerant melior est: quā quidem illa intelligit mēre: hec sensu corpōis immotescit. Et in li. viij. de ci. det. c. xij. dicit: Oī corp⁹ p̄ferunt anime. Et in li. soliloquoz. Quicquid em̄ celi ambitu cōtinet: inferi⁹ hāna aīa est. Et idē i li. de quāritate aīe. Quēsd modū fatēdū animā humanā nō esse qd des̄ est: sic p̄sumēdū est nihil inter oīa que dicūtur ipi deo esse p̄pinq⁹. Et Chyso. i libro de lapsu mūdi. Quāto celū terra pulchri⁹: rāto aīe pulchritudo oēm formā pulcherrimi corpōis supat. Ad idē est glo. in. c. Cuz sit. et de etate & q̄li. ordi. q̄ dicit: Aīe preciosiores sunt cūct⁹ reberitā corpōalib⁹. Idē h̄r. xij. q. j. c. Precipim⁹. & xiiij. q. iii. c. Si habes. Et de penit. & re. c. Eū infirmat. Et. c. de sacrosan. eccl. i. Sācra.

Secūdo pbat rōne q̄ triplr pōt esse.

Prima ratio creationis.

Secūda ratio ordinationis.

Tertia ratio assimilationis.

Prima rō dī creationis. Quā aīa nobilior est q̄ ipsa corpa creata: & in esse producta si attendam⁹ ad huc tria.

Primū scz a quo sit creata.

Secūm scz de quo sit creata.

Tertū qualiter sit creata.

Primo qdē aīa rōnalis creata est a deo opifice summo. An glo. sup illud ps. xxxij. Qui finxit sigillatim corda eoz. dicit: Creauit de⁹ aīas singulozū p se. Aduertēdū tñ q̄ p̄bi qdā cū platōe